

Arrest

**nr. 108 475 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 oktober 2012 en op 7 januari 2013.

1.3. Op 19 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger afkomstig van het dorp Trili, gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Uw vader was een voormalig lid van de taliban, maar verliet de organisatie bij het aantreden van de regering Karzai. In 2010 kwam uw vader om het leven bij de aanslag op H.(...) Z.(...). Kort nadien begon de taliban u lastig te vallen. Ze wilden dat u zich bij hen aansloot. Uw moeder hield hen aan het lijntje en contacteerde uw oom die u hielp bij uw vlucht. U verliet uw land van herkomst, Afghanistan, en reisde naar België waar u aankwam op 26 april 2011 en op 27 april 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara, drie brieven van de taliban, een brief van de dorpsouderen en de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

U bent er immers niet in geslaagd om uw verklaringen aannemelijk te maken. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uw verklaringen geenszins overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Zo stelde u dat uw vader ernstig gewond raakte bij de bomaanslag op H.(...) Z.(...) en enkele dagen later aan zijn verwoningen overleed in het Sehat-Ama Hospitaal in Jalalabad (cgvs I, p. 3). Uit de overlijdensakte die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag blijkt echter dat uw vader in het ziekenhuis werd opgenomen op zaterdag 28 augustus 2010 en overleed op donderdag 2 september 2010. De aanslag op Haji Zaman Ghamsharik vond echter plaats op maandag 22 februari 2010. Uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader komen dan ook in het geheel niet overeen met de overlijdensakte die u in dit verband voorlegt. Het is overigens weinig aannemelijk te noemen dat uw vader zwaargewond zou zijn geraakt tijdens een aanslag in februari 2010 en pas 6 maand later in het ziekenhuis zou zijn opgenomen. Aan uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam (wat op zichzelf niet in vraag gesteld wordt) kan dan ook onmogelijke geloof worden gehecht. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook in hoge mate.

Ook betreffende de brieven die u van de taliban hebt gekregen doet u bevreemdende uitspraken. Er werd u gevraagd in welke volgorde u de drie brieven van de taliban kreeg. Toen de brieven u werden getoond kon u van geen enkele zeggen dewelke u als eerste kreeg (cgvs I, 5, 6). Dit kwam zo zei u omdat u niet kon lezen, het was ook pas nadat u de brieven aan uw oom had laten zien dat u wist dat ze van de taliban kwamen (cgvs I, p. 5). Later beweerde u dan weer dat het uw moeder was die de brieven kreeg, maar dat deze ze niet aan u wilde laten zien (cgvs I, p. 6 en cgvs II, p. 3). Zulke tegenstrijdige verklaringen mogen op zich al bevreemden, maar er is meer. Betreffende de gebeurtenissen – de brieven die de taliban u stuurde, de keren dat zij naar uw huis kwamen en uw vertrek uit Afghanistan – loopt de chronologie van de feiten in uw verklaringen mank. Zo zegt u in het eerste gehoor dat de taliban pas anderhalve maand tot twee maanden na het overlijden van uw vader voor het eerst bij u thuis aanklopten (cgvs I, p. 11). Tijdens het tweede interview daarentegen stelde u dat de taliban al na twee tot drie weken voor uw deur stond (cgvs II, p.). U zei ook dat, toen u vertrok, uw moeder had gezegd dat er drie brieven voor u waren afgeleverd (cgvs I, p. 11). Dit mag verbazen. U stelde immers 6 maanden onderweg te zijn geweest en kwam in België aan op 26 april 2011. Dit betekent dat u omstreeks eind oktober 2010 moet zijn vertrokken. Aangezien de tweede brief gedateerd is op 5 november 2010 en de laatste op 15 december 2010, kan u op het ogenblik van uw vertrek onmogelijk drie brieven hebben ontvangen. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Overigens dient erop te worden gewezen dat uw verhaal van gedwongen rekrutering volkomen in tegenspraak is met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt

van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Deze vaststellingen doen uw verklaringen dan ook als uiterst merkwaardig overkomen en ondergraven bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara is immers enkel een indicatie van uw Afghaanse origine de welke niet in vraag gesteld wordt. Wat betreft de brief van de dorpsouderen, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Chaparhar van de provincie dient gesteld dat dit op zich niet niet volstaat om u de subsidiaire bescherming toe te kennen. U toonde als jongeman het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een westers land te reizen. Bovendien bleek tijdens uw interviews dat u de nodige kennis van het Engels bezit. Bovendien bent u een lid van de Momand Clan, een van de drie grootste clans in Nangarhar en als groep de grootste landeigenaar van de provincie. aangezien de clanstructuur en van de fundamentele vormt van de Pasjtoense samenleving, mag er van worden uitgegaan dat u beroep kan doen op uw clan om in Jalalabad een menswaardig bestaan uit te bouwen. Zelfs zonder deze structuren moet het mogelijk zijn om met u behulp van uw familie in Jalalabad te vestigen. Er dient dan ook te worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Chaparhar van de provincie Nangarhar en dat u zich hier kan onttrekken aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in Chaparhar.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, dient in casu dan ook de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact

ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Nangarhar, district Chaparhar, dorp Trili en voert hij aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Immers, zijn vader en moeder zijn overleden, hij heeft enkel nog een broer die in zijn dorp woont en dus niet in Jalalabad, de rest van de familie is enkel geïnteresseerd in de eigendommen van de familie en zeker niet om hem te helpen en hij kent bovendien niemand van de Momand Clan in Jalalabad. Verzoeker wijst erop dat bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. Voorts laakt hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele bron citeert om haar argument te ondersteunen dat het in Jalalabad veilig is als alleenstaande man. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins vervalft. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen volgens verzoeker in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd. Verzoeker vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is. Hij stelt in dit verband nog dat de stad Jalalabad 200.000 à 300.000 inwoners telt, dat huizen/woningen/appartementen/kamers schaars en dan ook zeer duur zijn en dat het verblijven in tentenkampen of op straat in Afghanistan niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Hij wijst erop dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is, vooral door de problemen met de taliban, en hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Nangarhar en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010, het BBC-artikel *“Gunmen kill film star in Afghan east”* van 20 december 2012, het BBC-artikel *“Afghan radio reports suspect involved in attack on airport arrested”* van 19 december 2012, het reisadvies *“Afghanistan Travel Warning”* van U.S. Government, Office of State Department Public Communication Division van 29 januari 2013, het BBC-artikel *“Taliban report attack on police forces in Afghan east”* van 17 januari 2013 en het artikel *“United States: taliban Claims Responsibility for Attack on US Company”* van Thai News Service van 20 december 2012.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen als zou zijn vader ernstig gewond zijn geraakt bij de bomaanslag op Haji Zaman en enkele dagen later aan zijn verwondingen zou zijn overleden geenszins overeenstemmen met de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier en zijn verklaringen met betrekking tot de dood van zijn vader ook in het geheel niet overeenstemmen met de overlijdensakte die hij in dit verband voorlegt zodat onmogelijk geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam (wat op zich niet in vraag wordt gesteld), (ii) hij niet kan verduidelijken in welke volgorde hij de drie brieven van de taliban kreeg en hij als uitleg hiervoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, en de chronologie van de feiten in zijn verklaringen – betreffende de brieven die de taliban stuurde, de keren dat zij naar zijn huis kwamen en zijn vertrek uit Afghanistan – mank loopt, zoals wordt toegelicht, (iii) zijn verhaal van gedwongen rekrutering volkomen in tegenspraak is met de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier, (iv) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn deze conclusie te wijzigen en (v) hij zich kan onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar door zich te vestigen in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst door de taliban wordt gevisieerd.

De Raad benadrukt vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vreezen voor zijn vrijheid en

leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker de gebreken in zijn verklaringen omtrent de dood van zijn vader tracht te vergoelijken door erop te wijzen dat hij nog "heel jong" is, kan hij overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen. Op het ogenblik van het overlijden van zijn vader was verzoeker immers een 16-jarige jongeman, van wie in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij de dood van zijn vader correct in de tijd kan situeren en dat hij voldoende duidelijke en geloofwaardige informatie kan verstrekken over de omstandigheden waarin hij om het leven zou zijn gekomen. Dit klemt des te meer daar het overlijden van zijn vader een ingrijpende gebeurtenis is die van determinerende invloed is geweest op verzoekers verdere leven en dat van zijn familie zodat minstens kan worden verwacht dat hij deze feiten op een geloofwaardige manier kan toelichten, quod non in casu. Verzoekers volharding als zou zijn vader wel degelijk zijn omgekomen bij de aanslag op Haji Zaman en de stelling dat hij geen verklaring heeft voor het feit dat de overlijdensakte dit overlijden zes maanden later situeert, vermag geen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en is niet van dien aard om de objectieve informatie in dit verband zoals toegevoegd aan het administratief dossier in een ander daglicht te plaatsen.

Ook verzoekers verweer dat het voor hem moeilijk is om de gebeurtenissen in de tijd te situeren gelet op zijn analfabetisme en het feit dat data niet belangrijk zijn in de Afghaanse cultuur – overigens niets meer dan een ongefundeerde bewering – en het bovendien voor hem heel moeilijk was om zich te concentreren tijdens het gehoor aangezien hij nog steeds enorm verdrietig was omwille van de dood van zijn moeder, die twee maanden voordien overleed en die de enige persoon was waarmee hij nog contact had in Afghanistan, kan de Raad niet overtuigen en kan geenszins worden aanvaard als afdoende verschoning voor de terechte vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de chronologie van de feiten in verzoekers verklaringen – betreffende de brieven die de taliban stuurde, de keren dat zij naar zijn huis kwamen en zijn vertrek uit Afghanistan – ernstig mank loopt. De Raad benadrukt dat een desgevallend beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de feiten die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die hem ertoe zouden hebben gebracht om zijn land van herkomst te ontvluchten. Voorts blijkt uit de lezing van het gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat er zich tijdens de gehoren problemen zouden hebben voorgedaan, dat verzoeker zich om welke reden dan ook niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn asielaanvraag uiteen te zetten en dat hij een goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en hij deze vragen ook meestal vlot beantwoordde. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de gehoren aangehaald dat hij omwille van het overlijden van zijn moeder moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten correct te herinneren of in de tijd te situeren. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan derhalve op geen enkele manier blijken dat verzoeker ten tijde van de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat verzoeker zich tijdens de gehoren moeilijk kon concentreren. Waar verzoeker nog verwijst naar de opmerking van zijn voogd ten tijde van het eerste gehoor waar deze stelde als volgt: *"Kleine verduidelijking, de documenten die hij neergelegd, die zijn per post verstuurd, ik denk niet dat hij zezelf in ontvangst heeft genomen en dat het kan kloppen dat die brieven door zijn moeder achter zijn gehouden en opgestuurd, ook het overlijdens attest op zijn telefonische vraag het document is gaan ophalen vandaar de verwarring van de datum."* (administratief dossier, stuk 5, p. 13), benadrukt de Raad dat uit deze hypothetische stelling van verzoekers voogd geenszins kan worden geconcludeerd dat deze brieven daadwerkelijk pas na verzoekers komst naar

België door de Taliban werden afgeleverd. Daarenboven verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat op het moment dat hij diende te vertrekken, er reeds die brieven voor hem waren toegekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 11), hetgeen niet te rijmen valt met de vaststellingen dat de tweede brief gedateerd is op 5 november 2010 en de laatste op 15 december 2010 en verzoeker blijkens zijn verklaringen omstreeks eind oktober moet zijn vertrokken. Wanneer verzoeker deze brieven precies in België heeft ontvangen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers voor het overige in wezen tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in en herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, wat geen dienstig verweer vormt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te onkrachten.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan

bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar het district Chaparhar van de provincie Nangarhar en dat hij zich hier kan onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in Chaparhar.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat er volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Met het betoog dat vader en moeder zijn overleden, dat hij enkel nog een broer heeft die in zijn dorp woont en dus niet in Jalalabad, dat de rest van de familie enkel geïnteresseerd is in de eigendommen van de familie en zeker niet om hem te helpen en dat hij bovendien niemand van de Momand clan in Jalalabad kent, ontkracht verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geenszins de vaststelling dat hij lid is van de Momand clan, een van de grootste clans in Nangarhar en als groep de grootste landeigenaar van de provincie. Zijn verwijzing naar de sociaal-economische situatie in Jalalabad en de toestand van de mensenrechten, en het argument dat het verblijven in tentenkampen of op straat in Afghanistan niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief, wordt niet aangenomen omdat enerzijds verzoeker niet verder komt dan een blote verwijzing naar de algemene toestand en hij, gelet op het lidmaatschap van een van de drie grootste clans en landeigenaars, niet aannemelijk maakt dat hij terecht zal komen in een tentenkamp of op straat, temeer verzoeker, naar eigen zeggen, hulp heeft gekregen bij het verlaten van zijn land van herkomst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad kan vestigen. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband tevens op dat het EHRM zich ook niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalst, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, wijst de Raad er op dat verzoeker niet betwist dat hij afkomstig is van de Momand clan zodat hij

wel degelijk beroep kan doen op de traditionele beschermingsmechanismen. Derhalve is wel degelijke een persoonlijk afweging gemaakt.

2.9.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de aan de verweernota van 29 april 2013 gevoegde update inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Jalalabad in het bijzonder (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan en dat criminaliteit er het grootste probleem is. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. Nog volgens dezelfde informatie is de veiligheid in de stad er significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad doch het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Overigens zijn er redelijk wat (pogingen tot) zelfmoordaanlagen over de hele provincie, vele zelfmoordenaars werden echter uitgeschakeld of zagen hun bommenvest vroegtijdig ontploffen. Voorts gebeuren er incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt overigens iedere ochtend vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige *victim-operated* IED's ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared (SRB, p. 22-24). De Raad stelt vast dat uit deze SRB blijkt dat hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie, de verwijzing naar de algemene situatie in de provincie Nangarhar en het neerleggen van een aantal persberichten en een reisadvies – dat overigens slechts gericht is aan Amerikaanse onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – in dit verband brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die specifiek betrekking heeft op de stad Jalalabad niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan geenszins kan blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de

verweernota, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS